

Arrest

**nr. 54 010 van 30 december 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 29 september 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 september 2010 tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. STAELENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster en haar echtgenoot dienden op 29 juli 2010 bij de Belgische overheid een tweede asielaanvraag in. Zij waren vergezeld van hun minderjarige dochter. Zij legden verschillende stukken voor ter staving van hun aanvraag. Op 08 september 2010 werd de tweede asielaanvraag niet in overweging genomen, onder bijlage 13 quater. Dit is de thans bestreden beslissing. Er werd op diezelfde dag eveneens een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

“WEIGERING TOT IN OVERWEGINGNAME VAN EEN ASIELAANVRAAG

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6mei 1993, 15juli 1996 en 15 september 2006; Overwegende dat de persoon die verklaart te heten

(J.A.R.) geboren te Lagos op (in) 07.07.1978 en van nationaliteit te zijn : Nigeria (Bondsrepubliek) die een asielaanvraag heeft ingediend op 29/07/2010). Overwegende dat de betrokkene op 25 augustus 2008 een eerste asielaanvraag indiende en haar dossier op 3 september 2008 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de vluchtelingen en de Staatlozen op 22 april 2009 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming, dat deze instantie haar beslissing op 3 december 2009 introk, dat het beroep tegen deze ingetrokken beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd verworpen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 21 december 2009 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 15 april 2010 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 29 juli 2010 een tweede asielaanvraag indiende waarbij zij verklaart niet te zijn teruggekeerd naar haar land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een brief van 'The Grand Kingmakers' naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene brieven van deze organisatie reeds naar voren bracht tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag, dat de eerste asielaanvraag desondanks definitief negatief werd afgesloten. Overwegende dat de betrokkene een brief van een advocaat in Nigeria aan een 'local government' en het antwoord erop naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de advocaat van de betrokkene ingaat op de redenen die de betrokkene gehad zou hebben om haar land van herkomst te verlaten, dat deze motieven uitgebreid behandeld werden door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene een verklaring van haar vader aan de politie naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de vader van de betrokkene om het even wat kan melden aan de politie. Overwegende dat de betrokkene een enveloppe naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat een enveloppe enkel is wat ze is, een enveloppe zonder aanduiding van wat ze bevat zou hebben. Overwegende dat de betrokkene een artikel naar voren brengt, dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag artikels naar voren bracht, dat de eerste asielaanvraag van de betrokkene desondanks definitief negatief werd afgesloten. Overwegende dat de betrokkene melding maakt van de geboorte van een kind, dat dit behoort tot de privésfeer van de betrokkene. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar arrest dd. 15 april 2010 stelde dat 'Aangaande ... uitgaande van de 'Grand Kingmakers of Aiyetoro Land' dient te worden opgemerkt dat dit geen officiële documenten betreffen en dat deze door eenieder zouden kunnen zijn gefabriceerd". Met betrekking tot de brieven die zouden uitgaan van de ouders van Aiyetoro dient te worden opgemerkt dat de herkomst van deze brieven niet kan worden nagegaan en dat hieraan geen bewijswaarde kan worden toegekend nu zij niet worden ondersteund door geloofwaardige verklaringen. Met betrekking tot de door verzoeker bijgebrachte algemene informatie aangaande de situatie in haar land van herkomst dient te worden opgemerkt dat deze niet afdoende is om aan te tonen dat zij daadwerkelijk wordt vervolgd of geen aanspraak zou kunnen maken op nationale bescherming. Verzoekers vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en hij blijft hier gelet op het voorgaande in gebreke. Dat de betrokkene deze conclusies niet weerlegt. Overwegende dat de betrokkene melding maakt van telefonisch contact met familie, dat informatie van familie geen informatie van de nationale autoriteiten vervangen. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen. In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 5 (vijf) dagen. ..."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste en een tweede middel aan die luiden als volgt:

"Eerste Middel. Schending art. 5118 Vreemdelingenwet. Schending materiële motiveringsplicht. Art. 51/8 Vreemdelingenwet luidt: "De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de

procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. De minister of diens gemachtigde moet echter de asielaanvraag in aanmerking nemen indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4,3°, of 57/10. Een beslissing om de verklaring niet in aanmerking te nemen is alleen vatbaar voor een beroep tot nietigverklaring bij [de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen]. Er kan geen vordering tot schorsing tegen deze beslissing worden ingesteld]”.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn. Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft. De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

In de bestreden beslissing valt te lezen: “Overwegende dat de betrokkene op 29 juli 2010 een tweede asielaanvraag indiende waarbij zij verklaart niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een brief van The Grand Kingmakers naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene brieven van deze organisatie reeds naar voren bracht tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag, dat de eerste asielaanvraag desondanks definitief negatief werd afgesloten. Overwegende dat de betrokkene een brief van een advocaat in Nigeria aan een ‘local government’ en het antwoord erop naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de advocaat van de betrokkene ingaat op de redenen die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlate, dat deze motieven uitgebreid behandeld werden door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene een verklaring van haar vader aan de politie naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de schoonvader van de betrokkene om het even wat kan melden aan de politie.”

In de bestreden beslissing wordt dus gesteld dat de brief van The Grand Kingmakers, de brief van de Nigeriaanse advocaat en de brief van de lokale Nigeriaanse regering geen nieuw gegeven uitmaken in de zin van art. 51/8 Vreemdelingenwet. Deze gegevens zouden niet nieuw zijn in de zin van art. 51/8 Vreemdelingenwet, althans volgens de bestreden beslissing, omdat deze gegevens betrekking hebben op feiten die reeds behandeld en beoordeeld werden in het kader van de eerste asielaanvraag van de verzoekende partij. De verwerende partij is blijkbaar de mening toegedaan dat nieuwe gegevens in de zin van art. 51/8 Vreemdelingenwet alleen maar betrekking mogen hebben op feiten die zich voor hebben gedaan na het afsluiten van de eerste asielprocedure van de verzoekende partij en dus niet kunnen betrekking hebben op nieuwe bewijsstukken — dit zijn dus bewijsstukken die dateren na het afsluiten van de eerste asielprocedure van de verzoekende partij — die weliswaar betrekking hebben op feiten die reeds geëvalueerd en beoordeeld werden in het kader van de eerste asielprocedure van de verzoekende partij. Het standpunt van de verwerende partij komt er in feite op neer dat een kandidaat asielzoeker, na het afgewezen zien van een eerste asielverzoek, enkel nog asiel kan aanvragen in België indien in zijn of haar land van herkomst zich feiten voordeden nadat hij of zij dus zijn land van oorsprong reeds verlaten zou hebben. Dit is uiteraard absurd. Het is immers bijna onmogelijk in te denken dat er in het land van herkomst van gelijk welke afgewezen kandidaat asielzoeker, er zich na het vertrek van deze kandidaat asielzoeker, er zich nog feiten zouden voordoen die aanleiding zouden kunnen geven tot een erkenning van vluchteling in de zin van art. 48/3 Vreemdelingenwet, maar dat deze feiten volledig vreemd zouden zijn aan de asielmotieven die de kandidaat vluchteling inriep gedurende zijn eerste asielprocedure. Dit kan en is niet de bedoeling geweest van de wetgever bij art. 51/8 Vreemdelingenwet. De verzoekende partij meent dan ook dat deze opvatting van de verwerende partij strijdt met art. 51/8 Vreemdelingenwet. De verzoekende partij is immers de mening toegedaan dat een nieuw bewijs, quod in casu, van een vroegere situatie tevens een nieuw gegeven uitmaakt in de zin van art. 51/8 Vreemdelingenwet. De verzoekende partij wenst in dit opzicht te verwijzen naar Arrest nr. 135.133 van de Raad van State dd. 21 september 2004. In dit arrest is de volgende overweging te lezen die naadloos aansluit bij de opvatting van de verzoekende partij m.b.t. het art. 51/8 Vreemdelingenwet. (Vrije vertaling van verzoekster: Overwegende dat een nieuw element in de zin van art. 51/8, dat een nieuw asielonderzoek rechtvaardigt, betrekking kan hebben op feiten of situaties die zich reeds hadden voorgedaan na de laatste fase van de procedure van de eerste asielaanvraag, maar dat deze ook betrekking kunnen hebben tot een nieuw bewijs van een reeds gekende situatie.) De verzoekende partij kan tevens verwijzen naar arrest nr. 97.954 van de raad van state dd. 25 juli 2001. (Vrije vertaling van verzoekster: Overwegende dat voortvloeit uit het administratief dossier en uit de vraag tot schorsing van de tweede asielaanvraag, heeft de verzoekende partij twee nieuwe gegevens aangebracht, te weten een brief gedateerd op 30 juni 2001 afkomstig van één van de zussen en geadresseerd aan een andere zus van de verzoekende partij, alsook een telefonische communicatie houdende de ondervragingen en vervolgingen ten huize van de zus van de verzoekende partij; dat als aanvaard kan worden dat dit geen

nieuwe elementen vormen die de overheid verplichtte tot het in overweging nemen van een nieuwe asielaanvraag, deze elementen die de verzoekende partij had kunnen voorleggen in het kader van haar eerste asielaanvraag, vormt nochtans een nieuw bewijs van een vroegere situatie; hieruit volgt dan ook dat de brief van 30 juni 2001 wel een nieuw element kan vormen in de zin van art. 51/8 van de Wet van 15 december 1980; dat de exceptie dan ook niet kan weerhouden worden;)

Hieruit volgt dan ook dat de opvatting van de verwerende partij dat een nieuw gegeven in de zin van art. 51/8 van de Vreemdelingenwet enkel betrekking kan hebben op het bewijs van een situatie die zich voordeed na het afsluiten van de eerste asielaanvraag, en dus niet betrekking kan hebben op een nieuw bewijs van een vroegere situatie; een opvatting is die rechtens niet verantwoordbaar is. Het juridische motief waarmee de asielaanvraag werd afgewezen, met name dat een nieuw bewijs van een vroegere situatie geen nieuw gegeven in de zin van art. 51/8 Vreemdelingenwet kan uitmaken, is dan ook niet in rechte aanvaardbaar. De bestreden beslissing strijdt dan ook manifest met de materiële motiveringsplicht die het aan het bestuur uiteraard oplegt telkens een beslissing te kunnen motiveren met juridische en feitelijke motieven die zowel in rechte als in feite aanvaardbaar moeten zijn. Het juridische motief in de bestreden beslissing is niet juridisch aanvaardbaar. Het middel is derhalve gegrond.

Tweede Middel. Schending art. 51/8 Vreemdelingenwet. Schending materiële motiveringsplicht.

Art. 51/8 Vreemdelingenwet luidt: (...) De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn. Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft. De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. In de bestreden beslissing leest men: "Overwegende dat de betrokkene een verklaring van zijn schoonvader aan de politie naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de schoonvader van de betrokkene om het even wat kan melden aan de politie." In de bestreden beslissing wordt dus gesteld dat de (politie)verklaring van de schoonvader van de verzoekende partij (in de bestreden beslissing is ten onrechte gewag gemaakt van de term vader) niet in overweging zou kunnen worden genomen als een nieuw element in de zin van art. 51/8 Vreemdelingenwet omdat de schoonvader van de verzoekende partij om het even wat zou kunnen beweren t.o.v. de politie. De verklaring van de vader van de verzoekende partij werd nochtans opgemaakt door de officiële autoriteiten van Nigeria zijnde the Nigeria Police, Force Lagos State, Police Command Divisional Headquarters Lagos Island, Lagos State. Het betreft dus zondermeer een officieel document. In de verklaring valt het volgende te lezen: "Vrije vertaling van verzoekster: Op 24 juni 2010 om 11 u43 ene de Heer en Mevrouw Jabita, echtgenoot en echtgenote, van nr. 21, Princess Street, Lagos Island, Lagos State kwamen naar ons politiebureau, Lagos Island om aan te geven dat arbeiders het gras aan het maaien waren en de woning aan het herstellen waren op nr. 5, Maba Compound, Egan Road, Igando (de verlaten residentie van hun zoon, mijnheer Jabita Ademola Oladele) brutaal geslagen en gefolterd werden door crapuul van een groep genaamd the Grand Kingmakers of Aiyetoro; zij zeiden dat hun zoon samen met zijn vrouw en dochter het huis 2 jaar geleden uitgevlucht was omdat hij geen interesse had in de Obashipzaken; zij zeiden dat de arbeiders hun werk aanvallen op 21 juni 2010 en dat op 23 juni 2010 dit crapuul van ouderraad hen kwam aanvallen en dat sindsdien zij de renovatie en opkuis van het huis dan ook gestopt hebben;"

De situatie waar de vader van de verzoekende partij in zijn verklaring bij de politie dus naar verwijst betreft alleszins een gegeven dat plaats vond na het afsluiten van de eerste asielprocedure van de verzoekende partij met name op 24 juni 2010. Met betrekking dat dit gegeven kan dus alleszins niet gesteld worden dat dit gegeven betrekking zou hebben op een feit dat zich reeds voordeed voor het afsluiten van de eerste asielprocedure van de verzoekende partij. Het gegeven waar de vader van de verzoekende partij immers gewag van maakt is het bijzonder agressieve gedrag van the Grand Kingmakers, agressief gedrag dat plaats vond na het afsluiten van de eerste asielprocedure, en dat dit dus bewijst dat er ook na het afsluiten van de eerste asielprocedure van de verzoekende partij nog steeds een gevaar voor de verzoekende partij bestaat om terug te keren naar haar land van haar herkomst. Wat er ook van zij, de verwerende partij heeft bij de evaluatie van dit nieuw gegeven alleszins een oordeel gevormd over de pertinentie van dit nieuw aangebrachte gegeven. De verwerende partij slaagt er op geen enkele manier in om aan te tonen dat de brief van de vader van de verzoekende partij, verklaring die geacteerd werd door de officiële autoriteiten in Nigeria, verklaring die origineel en dus niet in vorm van kopie werd neergelegd, geen nieuw gegeven zou uitmaken in de zin van art. 51/8 Vreemdelingenwet. De verwerende partij heeft overduidelijk een beslissing genomen m.b.t. de

pertinentie van dit nieuwe gegeven. Dit komt de verwerende partij niet toe. Indien zij meent te moeten oordelen over de pertinentie van bepaalde gegevens betekent dit ipso facto dat hiertoe eigenlijk een tweede onderzoek door het Commissariaat-Generaal voor nodig was. Het komt immers enkel en alleen het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatsloten toe om een oordeel te vellen over de al dan niet gegrondheid van een asielaanvraag. In de bestreden beslissing heeft men een tweede asielpcedure geweigerd omdat men van mening zou zijn dat de verklaring van de vader van de verzoekende partij bij de Nigeriaanse politie geen gegronde vrees zou kunnen indiceren omdat deze vader eender wat zou kunnen beweren. De verzoekende partij meent trouwens dat de Nigeriaanse politie niet om het eender wat zou acteren en dat uit het feit dat de verklaring wel geacteerd werd door de Nigeriaanse politie automatisch volgt dat dit toch geen aktering van om het eender wat kan betreffen. De verzoekende partij is de mening toegedaan dat uit het feit dat de verwerende partij blijkbaar de verklaring van zijn vader bij de politie niet achtte, dat hieruit volgt dat er n.a.v. de bestreden beslissing een onderzoek heeft plaats gevonden dat enkel en alleen kan gevoerd worden door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatslozen. De verzoekende partij wenst in deze context tevens te verwijzen naar Arrest nr. 113.002 van de Raad van State dd. 27 november 2002. (Vrije vertaling van verzoekster: Overwegende dat een onderzoek m.b.t. de pertinentie van een nieuw gegeven een beoordeling ten gronde vergt, en veronderstelt dat de nieuwe aanvraag ontvankelijk dient verklaard te worden; dat de verwerende partij deze niet kon verwerpen, vanaf de fase van de in overwegingname, dat deze elementen niet nieuw zijn in de zin van art. 51/8 Vreemdelingenwet of die manifest pertinentie zouden ontberen om erkend te worden in de hoedanigheid van vluchteling, betrekking hebben op beslissingen die eertijds reeds getroffen waren door de bevoegde diensten.)

De verzoekende partij is aldus de mening toegedaan dat de verwerende partij door te stellen dat de verklaringen van de vader van de verzoekende partij op eender wat kunnen slaan, dat dit een oordeel ten gronde vormt m.b.t. de pertinentie van het onmiskenbaar nieuwe gegeven in de zin van art. 51/8 Vreemdelingenwet. Dat een dergelijke beslissing niet kan gemaakt worden met referentie aan 51/8 Vreemdelingenwet omdat dit artikel slechts de niet in overwegingname van een asielaanvraag wettigt indien een element geen nieuw gegeven zou uitmaken. De getuigenis van de vader van de verzoekende partij is onbetwistbaar een nieuw gegeven maar zou volgens de verwerende partij pertinentie ontberen. Dit is een oordeel dat slechts geveld kan worden door het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatslozen die een asielaanvraag ten gronde dient te onderzoeken. In deze zin strijdt de bestreden beslissing met art. 51/8 Vreemdelingenwet als ook met de materiële motiveringsverplichting gezien deze het oplegt aan het bestuur een beslissingstijd te moeten kunnen gronden op motieven die zowel in rechte als in feite aanvaardbaar zijn. Een asielaanvraag afwijzen met de referentie aan 51/8 Vreemdelingenwet terwijl er klaarblijkelijk wel een nieuw gegeven voorhanden is, al dan niet naar smaak van de verwerende partij, strijdt dan ook met de materiële motiveringsverplichting."

2.1.2. Verzoekster geeft in een eerste middel aan dat de opvatting van de verwerende partij dat een nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet enkel betrekking kan hebben op het bewijs van een situatie die zich voordeed na het afsluiten van de eerste asielaanvraag, een opvatting is die niet rechtens verantwoordbaar is. In een tweede middel werpt verzoekster op dat de situatie waar de schoonvader van verzoekster naar verwijst in zijn verklaring aan de politie, een gegeven is dat plaatsvond na het afsluiten van de eerste asielpcedure en meent dat dit een nieuw gegeven is in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Zij werpt op dat de verwerende partij zich de bevoegdheid van de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen toeigent door te oordelen over dat document, te stellen dat het geen nieuw element is en op basis daarvan de tweede asielaanvraag niet in overweging te nemen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van

de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In toepassing van het artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet werd ten aanzien van verzoekster terecht beslist om haar tweede asielaanvraag niet in overweging te nemen. Uit artikel 51/8 van de Wet van 15 december 1980 blijkt immers het volgende:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat

er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 4 8/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid van de Staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de Wet van 15 december 1980 tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet en laat de verwerende partij niet toe om de aangebrachte gegevens inhoudelijk te beoordelen. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de Minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

In de bestreden beslissingen wordt volgende overwogen:

“Overwegende dat de betrokkene een brief van ‘The Grand Kingmakers’ naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene brieven van deze organisatie reeds naar voren bracht tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag, dat de eerste asielaanvraag desondanks definitief negatief werd afgesloten. Overwegende dat de betrokkene een brief van een advocaat in Nigeria aan een ‘local government’ en het antwoord erop naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de advocaat van de betrokkene ingaat op de redenen die de betrokkene gehad zou hebben om haar land van herkomst te verlaten, dat deze motieven uitgebreid behandeld werden door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene een verklaring van haar vader aan de politie naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de vader van de betrokkene om het even wat kan melden aan de politie. Overwegende dat de betrokkene een enveloppe naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat een enveloppe enkel is wat ze is, een enveloppe zonder aanduiding van wat ze bevat zou hebben. Overwegende dat de betrokkene een artikel naar voren brengt, dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag artikels naar voren bracht, dat de eerste asielaanvraag van de betrokkene desondanks definitief negatief werd afgesloten. Overwegende dat de betrokkene melding maakt van de geboorte van een kind, dat dit behoort tot de privésfeer van de betrokkene. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar arrest dd. 15 april 2010 stelde dat ‘Aangaande ... uitgaande van de ‘Grand Kingmakers of Aiyetoro Land’ dient te worden opgemerkt dat dit geen officiële documenten betreffen en dat deze door eenieder zouden kunnen zijn gefabriceerd”. Met betrekking tot de brieven die zouden uitgaan van de ouderen van Aiyetoro dient te worden opgemerkt dat de herkomst van deze brieven niet kan worden nagegaan en dat hieraan geen bewijswaarde kan worden toegekend nu zij niet worden ondersteund door geloofwaardige verklaringen.”

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de brief van een advocaat in Nigeria aan een local government uitgebreid behandeld werden door de Belgische asielinstanties, dat de verklaring van haar vader aan de politie niet wordt aanvaard omdat “de vader van de betrokkene om het even wat kan melden aan de politie” en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar arrest dd. 15 april 2010 stelde dat ‘Aangaande ... uitgaande van de ‘Grand Kingmakers of Aiyetoro Land’ dient te worden opgemerkt dat dit geen officiële documenten betreffen en dat deze door eenieder zouden kunnen zijn gefabriceerd”.

In de bestreden beslissing wordt er ingegaan op alle door verzoekster voorgelegde documenten, doch er wordt gesteld dat verzoekster bij haar tweede asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot de feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een regel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing werd uitvoerig gemotiveerd, rekening houdende met voornoemde wetsbepaling.

Verzoekster slaagt er met haar betoog en de verwijzingen naar rechtspraak niet in dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze de aanvraag niet in overweging heeft genomen.

Het eerste en tweede middel zijn ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“Derde Middel

Schending artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 houdende de formele motivering van bestuurshandeling. Verzoekende partij vraagt asiel aan omdat zij meent een vluchteling te zijn in de zin van art. 48/3 van de Vreemdelingenwet. Nergens in de bestreden beslissing is te lezen dat de staatssecretaris van mening zou zijn dat de verzoekende partij niet aan de definitie van vluchteling in de zin van art. 48/3 Vreemdelingenwet voldoet, of nauwkeuriger geformuleerd: geen nieuwe elementen aanvoert die indiceren dat zij over een gegronde vrees voor terugkeer beschikt en desgevolg niet in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling conform art. 48/3 Vreemdelingenwet. De beslissing vermeldt immers enkel: “overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4 van de Wet van 15 december 1980. De Raad van State heeft echter al veelvuldig bevestigd dat de Conventie van Genève geen directe werking in de interne Belgische rechtsorde heeft. Zodoende dient er dus — wanneer er formeel gemotiveerd dient te worden — quod in casu — verwezen te worden naar de vigerende Belgische wetgeving, m.a.w.: er dient verwezen te worden naar art. 48/3 van de Vreemdelingenwet en dus niet naar de Geneefse conventie. Dit werd niet gedaan waardoor de bestreden beslissing strijdt met artikelen 2 en 3 van de Wet van 1991. De ratio legis van de formele motiveringsverplichting bestaat er immers net in dat de overheid de juridische en feitelijke motieven die aan de basis van de bestreden beslissing liggen, moet formaliseren in haar beslissing. De juridische motivering waarom verzoekende partij geen vluchteling kan zijn moest (en kon enkel) gesteund worden op 48/3 Vreemdelingenwet omdat de Conventie van Genève geen juridisch motief kan worden omdat ze juist geen directe werking heeft in de interne Belgische rechtsorde.”

2.2.2. Verzoekster werpt op dat zij asiel aanvraagt omdat zij meent een vluchteling te zijn in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt er niet verwezen naar dit wetsartikel, wat volgens verzoekster een schending uitmaakt van artikel 48/3 van voornoemde wet.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven. Zoals reeds aangehaald in het eerste middel, beperkt de bevoegdheid van de Staatssecretaris zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput. De verwerende partij heeft de bevoegdheid niet om te oordelen over verzoeksters asielaanvraag in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, nu de toepassing van dit artikel slechts vereist is voor zover nieuwe gegevens die konden leiden tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aangebracht werden, wat hier niet het geval is.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig december tweeduizend en tien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC